

Arrest

**nr. 192 604 van 27 september 2017
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: 1. X
                          2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 december 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.1. Ten aanzien van A.A.A.H.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u vanaf uw geboorte in de wijk Adamiya woonde. In 2006 verhuisde u omwille van het sektarisch geweld naar de wijk Al-Shaab. Na het overlijden van uw vader in 2013 verhuisde u naar het huis van uw grootvader, ook in Al-Shaab. Uw avder kwam om bij een aanslag.

U heeft één jaar IT gestudeerd aan de faculteit van Al-Mansour, maar omwille van uw problemen moest u uw studies stopzetten. Sinds 2013 tot 20 juni 2015 werkte u in het ‘Copenhagen café’ in Al-Shaab. Uw moeder (A.(...), I.(...) I.(...) A.(...), CGVS: 15/28543 en OV: 8.139.391) verblijft momenteel ook in België en heeft om dezelfde redenen als u hier asiel aangevraagd.

In het café waar u werkte had u met uw vriend M.(...) regelmatig discussies over de algemene situatie en de rol van milities in Bagdad. In april 2015 werd uw vriend M.(...) echter ontvoerd en drie dagen lang vastgehouden door de militie ‘Asaib’, waarna hij opnieuw werd vrijgelaten. Op 25 juni 2015 was u onderweg naar huis toen er aan de school van Salah Ad-Din twee pick-ups stopten. Er stapte een persoon uit die vroeg of u A.(...) A.(...) was en of u met hen kon meekomen omdat ze u een paar vragen wilden stellen. U stapte samen met hem in de auto en op dat moment zag u dat er allemaal gewapende personen met logo’s van ‘Kataib Hezbollah’ op hun militaire kledij in de auto zaten. Eenmaal vertrokken werd er een pistool op u gericht, werd u geblinddoekt en mocht u niets meer zeggen. U werd meegenomen naar een onbekende plaats, waar u twee dagen vastgehouden werd. Gedurende uw vasthouding werd u eenmaal meegenomen voor verhoor. U werd geblinddoekt, geslagen en uitgescholden voor ‘vuile soenniet’. Tijdens uw ondervraging werd u gevraagd waarom u de ‘Hashd al-Shaabi’ en de sjiiitische groeperingen bekritiseerde. Toen u zei dat u dat niet gedaan had, zeiden zij dat u dat wel deed met uw vriend M.(...). De persoon die u ondervroeg wist allerlei zaken over u en uw familie te zeggen en zei ook dat ze u enkel ontvoerd hadden om u te laten zwijgen, maar ze u de volgende keer zouden vermoorden. U vermoedt dat uw vriend R.(...), de eigenaar van het café waar u werkte, iets te maken had met uw ontvoering. Tijdens uw vasthouding hadden uw ontvoerders ook via uw gsm contact opgenomen met uw moeder en waren ze met haar begonnen te onderhandelen over het losgeld. Uiteindelijk betaalde uw moeder op 27 juni om 8u 's morgens 20.000 dollar losgeld en werd u dezelfde dag in de vooravond vrijgelaten. U bent naar huis teruggekeerd en op 29 juni diende u een klacht in bij de politie, die doorgestuurd werd naar de rechter.

Op 1 juli 2015 vertrok u echter met het vliegtuig van Bagdad naar Erbil, Noord-Irak, waar u twee dagen verbleef. Op 3 juli 2015 vertrok u uit Irak en nam u vanuit Erbil de bus naar Istanbul, Turkije. Vervolgens reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië en enkele onbekende landen in België aan te komen. U kwam hier aan op 29 juli 2015 en diende dezelfde dag nog een asielaanvraag in. Uw gsm was bij uw ontvoerders gebleven en twee à drie dagen na uw vertrek uit het land begonnen zij uw moeder te bellen en lastig te vallen, zo probeerden ze haar te verleiden en gebruikten ze u als chantagemiddel. Ook uw nichtjes werden door hen gecontacteerd en lastiggevallen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw moeder, de overlijdensakte van uw vader, uw rantsoenkaart, zes documenten betreffende een klacht bij de politie en rechtbank, uw studieb Badge, uw inschrijvingsbewijs aan de universiteit en uw diploma van het secundair onderwijs.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen die uw moeder (A.(...), I.(...) I.(...) A.(...), CGVS: 15/28543 en OV: 8.139.391) afgelegd heeft tijdens haar gehoor op het CGVS. Vooreerst leggen u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af over het contact dat uw moeder had met uw ontvoerders. Zo verklaarde u dat uw moeder drie keer gebeld werd door uw ontvoerders en dat het eerste contact twee uur na uw ontvoering was. De tweede dag van uw ontvoering zouden ze haar opnieuw opgebeld hebben, ditmaal om te zeggen wanneer de betaling van het losgeld moest gebeuren, en op de derde dag zou uw moeder om vier uur 's morgens nogmaals opgebeld zijn geweest, deze keer om te bepalen waar en hoe de betaling van het losgeld moest verlopen (CGVS, pg. 19). Hoewel u verklaart dat uw moeder op de drie verschillende dagen opgebeld werd, verklaarde uw moeder zelf dat zij enkel de eerste en tweede dag opgebeld werd. Zo verklaarde uw moeder dat zij de eerste dag tussen 22 en 23 uur, 3 à 4 uur na uw ontvoering, voor de eerste keer opgebeld werd en dat zij de tweede dag twee keer opgebeld werd, het eerste telefoongesprek om te onderhandelen over het losgeld en het tweede gesprek om de plaats en het uur voor de overhandiging van het losgeld te bepalen (zie gehoorverslag A.(...), I.(...) I.(...) A.(...), waarvan

een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier, pg. 14 en 17). Hiernaast verklaart u ook dat uw vrienden, o.a. R.(...) die u verdenkt van uw ontvoering, na uw vertrek nog twee keer bij uw grootouders, bij wie u samen met uw moeder woonde, naar u zijn komen vragen en dat uw grootouders nadien naar Libanon zijn vertrokken omdat ze niemand en niets meer hebben in Irak (CGVS, pg. 23). Het is echter zeer eigenaardig dat uw moeder met geen woord rept over deze bezoeken en zij ook verklaart dat haar ouders, nl. uw grootouders, momenteel nog steeds in Bagdad in de wijk Al-Shaab verblijven (gehoorverslag A.(...), I.(...) I.(...) A.(...), pg. 4). Verder beweert u ook dat uw ontvoerders uw moeder twee of drie dagen na uw vertrek uit Bagdad op 1 juli 2015 telefonisch lastig begonnen te vallen en u hierdoor besloot niet meer terugkeren (CGVS, pg. 21). Uw moeder verklaarde echter dat zij pas in augustus, op een moment dat u reeds in België aangekomen was, door uw ontvoerders gecontacteerd werd (gehoorverslag A.(...), I.(...) I.(...) A.(...), pg. 20). In dat opzicht is het dan ook hoogst bevreemdend dat het telefonisch lastigvallen van uw moeder de reden voor uw definitief vertrek uit Irak zou zijn geweest.

Hiernaast merkt het CGVS ook op dat enkele berichten op uw Facebook-profiel (waarvan een kopie werd toegevoegd in de blauwe map van het administratief dossier) uw beweringen verder tegenspreken en uw geloofwaardigheid ondermijnen. Ten eerste verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat u op 25 juni 2015 ontvoerd werd en u door uw ontvoerders tot 27 juni 2015 vastgehouden werd (CGVS, pg. 14 en 20). Uit uw Facebookprofiel, dat voor iedereen zichtbaar is, blijkt echter dat u in de periode van uw vasthouding nog steeds actief was op Facebook (FB). Zo heeft u zowel op 25, 26 als 27 juni 2015, dus tijdens uw vasthouding, nog verschillende berichten op uw FB gepost (zie kopie in de blauwe map van het administratief dossier). Een dergelijke activiteit op FB kan echter geenszins verenigd worden met de door u aangehaalde ontvoering en vasthouding door leden van de militie Kataib Hezbollah. Ten tweede beweerde u tijdens het gehoor op het CGVS een soenniet te zijn, dat u bekend stond als soenniet en tijdens uw ontvoering werd uitgescholden voor 'vuile soenniet' (CGVS, pg. 3 en 16-17). In dat opzicht is het hoogst bevreemdend dat u op uw FB berichten heeft gepost over 'imam Hussein' en 'imam Ali' (voor de sjiïeten zeer belangrijke personen) en u zich op FB ingecheckt heeft in een 'huseiniya' (een sjiïtische moskee). Dergelijke berichten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw 'soenniet-zijn' en lijken er eerder op te wijzen dat u de sjiïtische islam aanhangt. Tot slot verklaarde u ten aanzien van het CGVS ook dat u in Irak discussies had over de rol van de sjiïtische milities en dat u ontvoerd werd omdat u deze discussies had, waarbij u de sjiïtische groeperingen en de 'Hashd Al-Shaabi' bekritiseerde (CGVS, pg. 9, 16 en 19). Uw verklaringen dat u ontvoerd zou zijn geweest omdat u de milities en de Hashd Al-Shaabi bekritiseerd zou hebben zijn echter weinig geloofwaardig. Zo heeft u immers op uw Facebook op 7 maart 2015 uw omslagfoto veranderd naar het embleem van de 'Abu al-Fadl al-Abbas Forces' en heeft u op 26 mei 2015 een bericht van de 'Badr Organization' gedeeld. Zowel de Abu al-Fadl al-Abbas Forces als de Badr Organization zijn sjiïtische milities die behoren tot de strijdkrachten van de Hashd Al-Shaabi (zie blauwe map in het administratief dossier). Indien u daadwerkelijk negatief stond tegenover de sjiïtische milities en u hen openlijk zou bekritisieren, is het weinig waarschijnlijk dat u dergelijke berichten op uw FB zou plaatsen. Bovenstaande FB-berichten doen ernstig twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen en ondermijnen op fundamentele wijze de door u ingeroepen asielmotieven. Nogmaals, het heeft er alle schijn van dat u eerder sympathiseert met deze sjiïtische milities dan dat u er problemen mee zou hebben gekend.

Verder roept ook het volgende vraagtekens op. U vermoedt dat uw vriend R.(...), de eigenaar van het café waar u werkte, ook iets te maken had met uw ontvoering. U verklaart dit door te stellen dat hij een zeer nieuwsgierig iemand is en dat hij banden heeft met de groepering Kataib Hezbollah, u vermoedt zelfs dat hij zelf lid van deze groepering is (CGVS, pg. 18 en 22). U kan echter bijzonder weinig vertellen over deze R.(...), nochtans de persoon waarvan u vermoedt dat hij u viseerde en bedreigde. Wanneer u gevraagd wordt wat u nog allemaal weet over R.(...), verklaart u zelf niet veel over hem te weten. Het enige wat u kan vertellen is dat hij getrouwd is en hij in dezelfde wijk en straat als u woont. Van iemand die reeds sinds 2013 voor deze persoon werkte, en hem zelfs bestempelde als een vriend, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij beter geïnformeerd is over deze persoon. Dat u zelfs zijn volledige naam niet kent is bijgevolg ook onbegrijpelijk (CGVS, pg. 22). Indien u daadwerkelijk dacht dat R.(...) een lid was van of een band had met Kataib Hezbollah, een machtige en gewelddadige militie die gekend staat om het plegen van allerlei misdrijven (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), kan bovendien verwacht worden dat u voorzichtiger zou handelen. Dat u openlijk de sjiïtische milities zou bekritisieren in zijn café is dan ook weinig aannemelijk. Uw gebrekkige en weinig overtuigende verklaringen over R.(...) ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Voorts doen de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Hoewel uw vriend M.(...) W.(...) K.(...), net zoals u, omwille van de discussies die hij had ontvoerd zou zijn geweest door een sjiïtische militie, heeft u sinds uw vertrek uit Irak geen contact meer gehad of proberen op te nemen met M.(...) (CGVS, pg. 9 en 23). Dat u hem

niet meer hebt proberen te contacteren is zeer opmerkelijk te noemen. Zo kon zijn huidige situatie voor u een indicatie vormen voor het eventuele eigen risico dat u nog kon lopen - zijn situatie was immers gelijkaardig aan uw situatie en kon bijgevolg indicatief zijn voor het gevaar dat u liep. Ook heeft u sinds uw vertrek uit Irak geen navraag meer gedaan over uw bedreiging (CGVS, pg. 22). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en deze van uw achtergebleven familieleden én relateert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet afbreuk aan uw vluchtrelaas.

Tot slot dient ook nog de aandacht gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten betreffende uw klacht bij de politie en de rechtbank. Hoewel u beweert dat dit originele met de hand geschreven documenten zijn (CGVS, pg. 11), dient hier te worden vastgesteld dat deze documenten enkel een print met enkele stempels betreffen, waardoor de authenticiteit en herkomst ervan niet kunnen worden nagegaan. Bovendien kan een dergelijk document door om het even wie en om het even wanneer geschreven zijn. In dat opzicht is het hoogst bevreemdend dat u toch verklaarde dat het een origineel handgeschreven document betreft, eens te meer daar ook uw moeder verklaarde dat u enkel over een kopie beschikte (gehoorverslag A.(...), I.(...) I.(...) A.(...), pg. 11). Wat de twijfels die er bestaan over de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten versterkt, is bovendien het feit dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude").

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit, studies en het overlijden van uw vader aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 - 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en

het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant

gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid, het CGVS nam ook in hoofde van uw moeder zowel als in hoofde van uw tante (OV 8.139.389 en CG 15/28503) - die zich weliswaar op andere asielmotieven baseerde dan u - een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van A., I.I.A.:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiit van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Al- Kut, provincie Wasit, maar woonde tot 1990 in Bagdad in de wijk Al-Shaab. Na uw huwelijk in 1990 verhuisde u en woonde u in verschillende wijken, nl. Al-Tarbia, Tunis en Al-Adamiya. Omwille van het sektarisch geweld verhuisde u in 2006 terug naar Al-Shaab en na het overlijden van uw echtgenoot in 2013 keerde u terug naar het huis van uw ouders in Al-Shaab, waar u tot de dag van uw vertrek, 12 september 2015, verbleef. U heeft in 2006 uw diploma Frans behaald aan de universiteit van Al-Mustansariya. Van 2007 tot 2009 heeft u anderhalf jaar gewerkt bij het Ministerie van Gezondheid en van september 2012 tot mei 2013 heeft u ook privélessen Frans gegeven. Uw echtgenoot, Ahmed Hamid Majid Al-Ubaidi, is in 2013 omgekomen bij een aanslag. Samen hadden jullie twee zonen, nl. A.(...) A.(...) en A.(...) A.(...). A.(...) A.(...) verblijft momenteel in Finland en uw zoon A.(...) A.(...) (A.(...), A.(...) A.(...) A.(...) H.(...), CGVS: 15/18559 en OV: 8.098.748) verblijft momenteel ook in België en heeft hier om dezelfde redenen als u asiel aangevraagd. Uw zus N.(...) (A.(...), N.(...) I.(...) A.(...), CGVS: 15/28503 en OV: 8.139.389), die samen met u vertrokken is uit Irak, verblijft momenteel ook in België. Ook zij heeft hier een asiel aangevraagd, zij het om andere redenen.

Uw zoon A.(...) A.(...) was een impulsieve jongen die veel kritiek gaf en niet tevreden was over de situatie in Irak. Op 25 juni 2015 werd hij tegengehouden door een auto met vier personen in militair uniform. Iemand vroeg aan hem of hij A.(...) A.(...) was, zei dat ze wat informatie van hem nodig hadden en vroegen hem in te stappen in hun auto. Uw zoon weigerde, waarna ze hem vastbonden en dwongen in de auto te stappen. In de auto zag hij dat de personen het logo van 'Kataib Hezbollah' op hun armen hadden. U had geprobeerd uw zoon te contacteren, maar kreeg hem niet aan de lijn. Ongeveer een uur later kwam I.(...), de broer van de eigenaar van het café waar uw zoon werkte, naar u om te zeggen dat uw zoon ontvoerd was. 's Avonds werd u door de ontvoerders gebeld via het privénummer van uw zoon. Zij zeiden dat A.(...) A.(...) bij hen was en indien u hem levend wou terugzien, u 30.000 dollar losgeld diende te betalen en geen contact met de autoriteiten mocht opnemen. Tegen de volgende ochtend, 26 juni, kon u een bedrag van 20.000 dollar verzamelen. Dezelfde dag werd u 's avonds door de ontvoerders gebeld en toen u zei dat u slechts 20.000 dollar had kunnen verzamelen, werd de telefoon opgehangen. Twee uur later belden zij opnieuw en zeiden ze dat u het geld moest klaarmaken en het de volgende dag, 27 juni, om acht uur 's morgens aan iemand in een auto moest overhandigen in de Besatin wijk in het gebied Al-Dowanim. De volgende dag ging u om acht uur 's morgens naar daar en rond 9u15 stopte er een gele auto zonder nummerplaat. De persoon in de auto zei dat u het geld in zijn auto moest leggen. U heeft het geld in de auto gelegd zonder een antwoord te krijgen op de vraag waar uw zoon was. Terug thuis bleef u wanhopig wachten op een teken van uw zoon, tot hij 's avonds om 22u plots voor de deur stond. 's Morgens heeft u hem naar een vriendin van u in Al-Waziria gebracht, waar hij ongeveer een tweetal dagen bleef. Op 29 juni is uw zoon een klacht gaan indienen tegen Kataib Hezbollah, op 30 juni waren zijn papieren van de rechtbank van Al-Shaab in orde en op 1 juli 2015 is hij vertrokken uit Irak. Vanaf eind juli begonnen de ontvoerders van uw zoon de contactgegevens van vrouwen in zijn gsm op te bellen, zo hadden ze u en uw nichtjes opgebeld en uitgescholden. Toen u halverwege augustus boodschappen ging doen werd u bijna omvergereden door een witte auto, u bent ervan overtuigd dat dit bedoeld was als een waarschuwing naar u toe. Omdat u overtuigd was dat ook u gevisieerd werd besloot u uiteindelijk het land te verlaten. Op 12 september 2015 vertrok u uit Irak en vloog u met uw eigen paspoort van Bagdad naar Izmir, Turkije. Vervolgens reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan op 7 oktober 2015 en diende dezelfde dag nog een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een kopie van de overlijdensakte van uw echtgenoot, een kopie van de politiedocumenten van uw zoon, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart en een attest van de kinesist.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielerelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen die uw zoon (A.(...), A.(...) A.(...) A.(...) H.(...), CGVS: 15/18559 en OV: 8.098.748) afgelegd heeft tijdens zijn gehoor op het CGVS. Vooreerst leggen u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen af over het contact dat u had met de ontvoerders. U verklaarde dat u enkel de eerste en tweede dag van de ontvoering van uw zoon opgebeld werd. Zo zou u de eerste dag tussen 22 en 23

uur, drie à vier uur na de ontvoering van uw zoon, een eerste keer opgebeld zijn geweest en werd u de tweede dag twee keer door de ontvoerders gebeld. Het eerste telefoongesprek was om te onderhandelen over het losgeld en het tweede gesprek om de plaats en het uur voor de overhandiging van het losgeld te bepalen (CGVS, pg. 14 en 17). Hoewel u verklaart dat u enkel de eerste en tweede dag opgebeld werd, verklaarde uw zoon dat u drie keer gebeld werd door zijn ontvoerders en het eerste contact twee uur na zijn ontvoering was. Verder beweerde hij dat ze u op de tweede dag van zijn ontvoering opnieuw opgebeld hadden, ditmaal om te zeggen wanneer alles moest gebeuren, en u op de derde dag nogmaals om vier uur 's morgens opgebeld bent geweest, deze keer om te bepalen waar en hoe de betaling van het losgeld moest verlopen (zie gehoorverslag A.(...), A.(...) A.(...) A.(...) H.(...), waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief, pg. 19). Hiernaast verklaart uw zoon ook dat zijn vrienden, o.a. R.(...) die hij verdenkt van zijn ontvoering, na zijn vertrek nog twee keer bij zijn grootouders, bij wie hij met u samenwoonde, naar hem zijn komen vragen en zijn grootouders nadien naar Libanon zijn vertrokken omdat ze niemand en niets meer hebben in Irak (gehoorverslag A.(...), A.(...) A.(...) A.(...) H.(...), pg. 23). Het is echter zeer eigenaardig dat u met geen woord rept over deze bezoeken en u verklaart dat uw ouders, nl. de grootouders van uw zoon, momenteel nog steeds in Bagdad in de wijk Al-Shaab verblijven (CGVS, pg. 4). Verder is het ook opmerkelijk dat u aangaf in augustus 2015 opnieuw gecontacteerd te zijn geweest door de ontvoerders van uw zoon (CGVS, pg. 20), terwijl uw zoon beweerde dat ze u twee of drie dagen na zijn vertrek uit Bagdad op 1 juli 2015 telefonisch lastig begonnen te vallen (gehoorverslag A.(...), A.(...) A.(...) A.(...) H.(...), pg. 21).

U beweert bovendien ook dat er halverwege augustus 2015 een aanslag op u was, waarbij een auto u doelbewust trachtte aan te rijden. Het is echter opvallend dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) met geen woord rept over dit incident (zie Vragenlijst CGVS). Dit is opvallend aangezien u aangeeft dat het om een poging tot aanslag op uw leven ging. Hoewel u ervan overtuigd bent dat het een doelbewuste aanval was omdat de auto een abnormaal manoeuvre maakte (CGVS, pg. 21), kan u deze veronderstelling op geen enkele manier staven.

Hiernaast merkt het CGVS ook op dat enkele berichten op het Facebook-profiel van uw zoon (waarvan een kopie werd toegevoegd in de blauwe map van het administratief dossier) uw beweringen verder tegenspreken en uw geloofwaardigheid ondermijnen. Ten eerste verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat uw zoon op 25 juni 2015 ontvoerd werd en hij door zijn ontvoerders tot 27 juni 2015 vastgehouden werd (CGVS, pg. 15 en 18). Uit het Facebook-profiel van uw zoon, dat voor iedereen zichtbaar is, blijkt echter dat hij in de periode van zijn vasthouding nog steeds actief was op Facebook (FB). Zo heeft hij zowel op 25, 26 als 27 juni 2015, dus tijdens zijn vasthouding, nog verschillende berichten op zijn FB gepost (zie kopie in de blauwe map van het administratief dossier). Een dergelijke activiteit op FB kan echter geenszins verenigd worden met de door u aangehaalde ontvoering en vasthouding door leden van de sjiitische militie Kataib Hezbollah. Ten tweede beweerde uw zoon tijdens het gehoor op het CGVS een soenniet te zijn, dat hij ook bekend stond als soenniet en hij tijdens zijn ontvoering uitgescheiden was geweest voor 'vuile soenniet' (gehoorverslag A.(...), A.(...) A.(...) A.(...) H.(...), pg. 3 en 16-17). In dat opzicht is het hoogst bevreemdend dat uw zoon op zijn FB vrijwillig berichten heeft gepost over imam Hussein en imam Ali (voor de sjiieten zeer belangrijke personen) en zich op FB ingecheckt heeft in een 'huseiniya' (een sjiitische moskee). Dergelijke berichten ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn 'soenniet-zijn' en lijken er eerder op te wijzen dat u de sjiitische islam aanhangt, eens te meer daar u, als zijn moeder, eveneens een sjiitische moslim bent (CGVS, pg. 4). Tot slot verklaarde uw zoon ten aanzien van het CGVS ook dat hij in Irak discussies had over de rol van de sjiitische milities en dat hij ontvoerd werd omdat hij deze discussies had, waarbij hij sjiitische groeperingen en de 'Hashd Al-Shaabi' bekritiseerde (gehoorverslag A.(...), A.(...) A.(...) A.(...) H.(...), pg. 9, 16 en 19). Zijn verklaringen dat hij ontvoerd zou zijn geweest omdat hij de milities en de Hashd Al-Shaabi bekritiseerde zou hebben zijn echter weinig geloofwaardig. Zo heeft uw zoon immers op zijn Facebook op 7 maart 2015 zijn omslagfoto veranderd naar het embleem van de 'Abu al-Fadl al-Abbas Forces' en heeft hij op 26 mei 2015 een bericht van de 'Badr Organization' gedeeld. Zowel de Abu al-Fadl al-Abbas Forces als de Badr Organization zijn sjiitische milities die behoren tot de strijdkrachten van de Hashd Al-Shaabi (zie blauwe map in het administratief dossier). Indien uw zoon daadwerkelijk negatief stond tegenover de sjiitische milities en hij hen openlijk zou bekritisieren, is het weinig waarschijnlijk dat hij dergelijke berichten op zijn FB zou plaatsen. Aangezien u zich voor uw asielaanvraag ook beroept op de incidenten van uw zoon, doen bovenstaande FB-berichten ernstig twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen en ondermijnen zij op fundamentele wijze de door u ingeroepen asielmotieven. Het heft er alle schijn van dat uw zoon eerder met de sjiitische milities sympathiseert dan dat hij er problemen zou hebben meegekregen.

Verder roept ook het volgende vraagtekens op. Uw zoon vermoedt dat zijn vriend R.(...), de eigenaar van het café waar hij werkte, ook iets te maken had met zijn ontvoering. Hij verklaarde dit door te stellen

dat R.(...) een zeer nieuwsgierig iemand is en hij banden heeft met de groepering Kataib Hezbollah. Uw zoon vermoedt zelfs dat hij lid van deze laatste groepering is (CGVS, pg. 15 en gehoorverslag A.(...), A.(...) A.(...) A.(...) H.(...), pg. 18 en 22). U en uw zoon kunnen echter bijzonder weinig vertellen over deze R.(...), nochtans de persoon waarvan uw zoon vermoedt dat hij hem viseerde en bedreigde. Wanneer uw zoon gevraagd wordt wat hij nog allemaal weet over R.(...), verklaart hij zelf niet veel over hem te weten. Het enige wat hij kan vertellen is dat hij getrouwd is en hij in dezelfde wijk en straat als hem woont. Van iemand die reeds sinds 2013 voor deze persoon werkte, en hem zelfs bestempelde als een vriend, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij beter geïnformeerd is over deze persoon. Dat uw zoon zelfs zijn volledige naam niet kent is bijgevolg ook onbegrijpelijk (gehoorverslag A.(...), A.(...) A.(...) A.(...) H.(...), pg. 22). Daarenboven kan u zelf ook niets zeggen over deze R.(...) (CGVS, pg. 15). Voorts kan verwacht worden dat uw zoon voorzichtiger zou handelen indien hij daadwerkelijk dacht dat R.(...) een lid was van of een band had met Kataib Hezbollah, een machtige en gewelddadige militie die gekend staat om het plegen van allerlei misdrijven (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Dat uw zoon openlijk de sjiiitische milities zou bekritisieren in zijn café is dan ook weinig aannemelijk. Aangezien u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde problemen als uw zoon, ondermijnen de gebrekkige en weinig overtuigende verklaringen van uw zoon over R.(...) ook de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Hiernaast zijn ook uw verklaringen over de militie die uw zoon ontvoerd had weinig overtuigend. U beweert dat uw zoon ontvoerd werd door leden van de militie Kataib Hezbollah en dat u zelf ook door de ontvoerders van uw zoon geïnterviewd werd. U kent zelf echter niets over de groepering Kataib Hezbollah en heeft hier ook geen navraag over gedaan of informatie over proberen op te zoeken (CGVS, pg. 15 en 20-21). Uw gebrekkige verklaringen over de militie die u en uw zoon bedreigden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat zij weet voor wie zij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid te krijgen.

Voorts hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak op 12 september 2015 niets meer van de personen die u en uw zoon bedreigden (CGVS, pg. 22). Nochtans moet het voor deze militie niet moeilijk zijn te achterhalen wie uw familie is en waar zij verblijven. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer ondernomen hebben om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens dient ook nog de aandacht gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten betreffende de klacht van uw zoon bij de politie en de rechtbank. Het betreft hier geen originele stukken, maar enkel kopieën. Daar het enkel gaat om makkelijk te manipuleren kopieën kan de authenticiteit en herkomst ervan niet worden nagegaan, dergelijke documenten kunnen immers door om het even wie, waar en wanneer opgemaakt zijn en aldus dragen deze documenten geen enkele bewijswaarde. Bovendien wordt er in Irak op grote schaal gefraudeerd met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude").

Wat betreft de feiten die zouden hebben plaatsgevonden in 2013, waarbij uw echtgenoot is gestorven als gevolg van een terroristische aanslag, wenst het CGVS op te merken dat het een éénmalig incident betreft dat toen geen reden voor u vormde om te vluchten uit Irak. Bovendien staat dit incident los van de feiten die zich in 2015 voor zouden hebben gedaan, nl. de ontvoering van uw zoon, en waarom u uiteindelijk besloot Irak te verlaten (CGVS, pg. 21). Uw echtgenoot kwam om toen er een aanslag plaatsvond op een café waar hij met een vriend iets aan het drinken was. Blijkt uit uw verklaringen dat hij een spijtig maar toevallig slachtoffer was op dat ogenblik, en dat deze aanslag niet persoonlijk tegen hem was gericht (CGVS, pg.5).

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven die u in 2015 noopten het land te verlaten. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en het overlijden van uw echtgenoot aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Irakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van

blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid

een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid, het CGVS nam ook in hoofde van uw zoon zowel als in hoofde van uw zus - die zich weliswaar op andere asielmotieven baseerde dan u - een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1 In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, passen verzoekers de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op hun eigen situatie. Zij herhalen hun vrees te worden vervolgd omwille van verzoekers kritische uitlatingen over sjiïeten.

2.1.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, betwisten verzoekers het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zouden zij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kunnen maken. Verzoekers laken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) heeft nagelaten om rekening te houden met de medische toestand van verzoekster en de traumatische gebeurtenissen waaraan zij reeds zijn blootgesteld. Voorts zijn verzoekers van mening dat hun verklaringen over verzoekers ontvoering in grote mate overeenstemmen. Daarnaast hekelen verzoekers dat de commissaris-generaal het verzoekster kwalijk neemt dat zij met geen woord gerept heeft over de aanslag tegen haar met een auto. Zij betwist dit en verwijst te dien einde naar een passage uit haar gehoorverslag op de zetel van het CGVS. Voorts verduidelijken verzoekers dat verzoekers vriendin toegang had tot zijn Facebookaccount en berichten heeft gepost op zijn account gedurende zijn ontvoering. Dat verzoeker berichten over Imam Hussein en Imam Ali postte, valt te verklaren door het feit dat één van zijn ouders een sjiïet is. Verzoeker laakt in dit verband dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ervan uitgaat dat Arabieren de religie van hun moeder volgen. Verzoekers vervolgen nog dat verzoeker enkel kritiek gaf over de rol van sjiïitische milities in een vertrouwde omgeving en op Facebook andersluidende berichten plaatste om niet in de negatieve aandacht te komen.

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, argumenteren verzoekers dat het CGVS geenszins rekening heeft gehouden met het feit dat zij als soennieten het risico lopen om vervolgd te worden of minstens onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, die hiertoe nog citeren uit een aantal recente rapporten.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 augustus 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad*" van 5 juli 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Per faxpost brengen verzoekers op 28 augustus 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: medische attesten uit België en uit hun land van herkomst en foto's van een graf (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting leggen verzoekers dezelfde stukken neer als deze die zij op 28 augustus 2017 reeds per faxpost bijbrachten (zie *supra*) (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoekers stellen dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekers blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Waar verzoekers raadsman ter terechtzitting vraagt dat de Raad een prejudiciële vraag zou stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie betreffende de mate van het willekeurig geweld in Bagdad gedurende de ramadan, dient opgemerkt dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Verzoekers voeren aan dat zij in hun land van herkomst dreigen het slachtoffer te worden van vervolging aangezien verzoeker omwille van zijn kritische uitlatingen over sjiieten in de negatieve aandacht is gekomen en daaropvolgend ontvoerd zou zijn. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van hun asielrelaas op fundamentele wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker (zoon) en

deze van verzoekster (moeder); (ii) enkele berichten op verzoekers Facebookprofiel hun beweringen verder tegenspreken en de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondermijnen, aangezien (a) uit verzoekers Facebookprofiel blijkt dat hij in de periode van zijn vasthouding nog steeds actief was en (b) verschillende berichten die door verzoeker gepost werden op zijn Facebookprofiel er eerder op wijzen dat hij de sjjiitische islam aanhangt in plaats van dat hij problemen zou kennen met de sjjiitische milities; (iii) verzoekers kennis over R., de eigenaar van het café waar verzoeker werkte en waarvan verzoeker beweert dat hij iets te maken zou hebben met zijn ontvoering, gebrekkig is en bovendien verwacht kan worden dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk dacht dat R. een lid was van of een band had met Kataib Hezbollah, voorzichtiger gehandeld zou hebben in plaats van het openlijk bekritisieren van de sjjiitische milities in het café; (iv) verzoekers handelingen, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas; (v) ten aanzien van verzoekster bijkomend nog kan worden opgemerkt dat (a) zij met geen woord gerept heeft over de aanslag op haar leven in augustus 2015 waarbij een auto haar doelbewust zou trachten te hebben aangereden gedurende het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en zij deze veronderstelling op geen enkele manier kan staven, (b) haar verklaringen over de militie die haar zoon ontvoerd hadden weinig overtuigend zijn, (c) het gegeven dat noch zij, noch haar familie sinds haar vertrek uit Irak niets meer gehoord hebben van de personen die haar zoon en haarzelf bedreigden de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen verder aantast en (d) de feiten die zouden hebben plaatsgevonden in 2013, waarbij verzoeksters echtgenoot is gestorven als gevolg van een terroristische aanslag een eenmalig incident betreft dat toen geen reden vormde om te vluchten uit Irak, verzoeksters echtgenoot daarbij niet persoonlijk gevisieerd werd en de beweerde gebeurtenissen in 2013 bovendien losstaan van de feiten die zich in 2015 zouden hebben voorgedaan en (vi) de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van hun asielaanvragen in positieve zin kunnen ombuigen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter volharden in hun asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het fabriceren van *post-factum* verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gepronnde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij enorm getraumatiseerd zijn door wat ze hebben meegemaakt in hun land van herkomst en lijken te betogen dat de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen enerzijds en deze van verzoekster anderzijds aangaande de ontvoering toe te schrijven zouden zijn aan verzoeksters medische toestand, slagen zij er allerminst in de Raad te overtuigen. Van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij machte zijn om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen afleggen omtrent de redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten blote beweringen van verzoekers dienaangaande, kan uit niets blijken dat traumatische ervaringen hen zouden verhinderd hebben om volwaardige en eensluidende verklaringen af te leggen. Uit de administratieve dossiers blijkt immers dat verzoekers tijdens hun gehoren in staat waren om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoekers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zouden hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. De medische attesten die verzoekers ter terechtzitting neerleggen (rechtsplegingsdossier, stuk 11) zijn gebaseerd op voornamelijk één gesprek met verzoekster. Er kan bezwaarlijk uit worden afgeleid dat zij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen. Wat betreft het Iraakse medische attest dient er bovendien op gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling)

verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Hoe dan ook dient herhaald dat verzoekers eerder geen melding maakten van psychologische problemen die het op coherente, geloofwaardige en gedetailleerde wijze aanbrengen van hun asielrelaas in de weg zouden staan. De Raad merkt nog op dat het bovendien niet ernstig is om tegenstrijdigheden aangaande essentiële aspecten in het asielrelaas – met name de ontvoering van verzoeker – te minimaliseren door te wijzen op delen van verklaringen die in overeenstemming schijnen te zijn.

Wat betreft de activiteiten op verzoekers Facebookprofiel, op basis waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordeelt dat verzoekers voorgehouden soennitische geloofsovertuiging ongeloofwaardig is en die erop wijzen dat verzoeker met de sjiitische milities sympathiseert in plaats van dat hij er problemen mee zou hebben gekend, betogen verzoekers nog dat verzoekers vriendin toegang had tot zijn Facebookaccount en berichten plaatste tijdens zijn ontvoering hetgeen zou blijken uit het feit dat hij *“in de periode van ontvoering geen dingen geliket heeft”* en dat verzoeker slechts berichten zou hebben gepost over imam Hussein en imam Ali omdat één van zijn ouders een sjiit is. Hiermee komen zij evenwel niet verder dan het uiten van loutere *post-factum* verklaringen, waarmee zij er echter geenszins in slagen om de uitgebreide en pertinente motivering van de bestreden beslissingen te weerleggen of te verklaren. Het is bovendien van alle logica ontdaan dat verzoeker, die beweert zich kritisch op te stellen ten opzichte van de sjiitische milities en ‘Hashd Al-Shaabi’ en hierover openlijke discussies zou hebben gevoerd met zijn vriend M. in het café waar hij werkte, op zijn Facebookprofiel precies het embleem van een sjiitische militie als omslagfoto zou gebruiken en berichten zou delen van de “Badr Organization” die tot de strijdkrachten van de Hashd Al-Shaabi behoort. Het verweer dat verzoeker op die manier niet in de negatieve aandacht van de sjiitische milities zou komen, volstaat allerminst om deze incoherenties in zijn gedrag te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoekers nog hekelen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop wijst dat verzoekster met geen woord gerept heeft over de aanslag op haar met een auto en zij dit pogen te weerleggen door te verwijzen naar een passage uit het gehoorverslag van verzoekster, wijst de Raad erop dat zij uitgaan van een beperkte en zelfs foutieve lezing van het gehoorverslag. Immers, verzoekster verklaart op de zetel van het CGVS dat zij tijdens het interview op de DVZ kort alle redenen heeft kunnen uiteenzetten die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek. Op de vraag of er andere belangrijke redenen zijn die zij toen nog niet verteld heeft, antwoordt verzoekster: *“Ik was een beetje vermoeid en ziek toen. Het interview heeft ook een beetje lang geduurd, ongeveer 3 uur. Ik had niet verteld dat de milities langs gekomen waren in 2013.”* In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster hiermee geenszins verwees naar de door haar voorgehouden aanslag op haar leven in 2015 waarbij een auto haar doelbewust zou hebben proberen aanrijden, doch naar een bezoek van de milities aan haar huis in 2013 waarbij haar vader geslagen zou zijn: *“In 2013 waren de milities langsgekomen? Ze zijn binnengekomen als inspecteurs, maar zonder op de deur te kloppen. Dat is niet normaal, als ze normaal een onderzoek komen verrichten thuis, moeten ze een papier hebben, ofwel een bevel ofwel van de moqtar (tolk: verantwoordelijke van een bepaald gebied). Ik begon met hen te discussiëren en dan begonnen ze ons uit te schelden, dan hebben ze mijn vader geslagen en begon ik hen uit te schelden. Ze hebben mij ook geslagen. Tolk: ze zij ook dat zij en haar vader daar waren.”* (administratief dossier A., I. I. A., stuk 7, p. 3). De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve bij waar deze met betrekking tot de beweerde aanslag op verzoekster overweegt: *“U beweert bovendien ook dat er halverwege augustus 2015 een aanslag op u was, waarbij een auto u doelbewust trachtte aan te rijden. Het is echter opvallend dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) met geen woord rept over dit incident (zie Vragenlijst CGVS). Dit is opvallend aangezien u aangeeft dat het om een poging tot aanslag op uw leven ging. Hoewel u ervan overtuigd bent dat het een doelbewuste aanval was omdat de auto een abnormaal manoeuvre maakte (CGVS, pg. 21), kan u deze veronderstelling op geen enkele manier staven.”*

In zoverre verzoekers verwijzen naar hun bijzonder profiel als soenniet, merkt de Raad vooreerst op dat zowel uit het gehoorverslag als uit het onderhavige verzoekschrift blijkt dat verzoekster sjiit is en dat er ernstige twijfels bestaan omtrent de soennitische geloofsstrekking van verzoeker, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen. Indien geloof gehecht zou kunnen worden aan verzoekers beweerde soennitische geloof – *quod non in casu* – bemerkt de Raad dat hoewel verzoeker kan worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en het verzoekschrift geenszins kan worden afgeleid dat het risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te

worden vervolgd of geïsoleerd. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn horen, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Immers, nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, gedurende de laatste jaren als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad.

Aangaande de terechtzitting neergelegde overlijdensakte (rechtsplegingsdossier, stuk 11) dient vastgesteld dat *in casu* niet wordt getwijfeld aan het overlijden van verzoeksters echtgenoot in 2006, doch verder ondersteunt dit document de verklaringen verzoekers over hun vluchtmotieven geenszins. Aangaande de ter terechtzitting neergelegde foto's van een graf (rechtsplegingsdossier, stuk 11) dient vastgesteld dat geenszins kan worden nagegaan wiens graf het zou betreffen wegens het ontbreken van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 PR RvV. Hoe dan ook hebben foto's slechts een beperkte bewijswaarde gezien de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en omstandigheden. Tevens dient herhaald dat *in casu* niet wordt getwijfeld aan het overlijden van verzoeksters echtgenoot. Verzoekers laten evenwel na in hun aanvullende nota enige informatie te verschaffen omtrent de bijgevoegde stukken. Er dient dan ook vastgesteld dat deze stukken de motieven van de bestreden beslissingen evenmin in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoekers er geenszins in de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door IS gepleegde zware aanslagen plaats. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, tot een significante daling van het aantal slachtoffers heeft geleid vergeleken met de periode voorafgaand aan november 2016.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, *et cetera* blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER